రుచీదేవి

(వచనరూపకము.)

అంకము : ౧.   రంగము : ౧.

స్థానము : రహస్యాగారము.

కాలము : సాయంసమయము.

[కృష్ణరాయుడు తలవంచి ఏదియో ఆలోచించుచున్నాడు. సమీపమునందు నిలచి అప్పాజి ఒక యుత్తరము చూచుచున్నాడు. అగరువత్తులనుండి పొగ త్రాచుపాము పిల్లలవలె బయలువెడలి పైకెగబ్రాకి పోవుచున్నది. కొలది నిముసములకు అప్పాజి కాగితమును జేబునందుంచుకొని, కృష్ణరాయని వంక జూచి ముసిముసి నగవుతో.]

అప్పాజి :—ప్రభూ! మీరంగీకరించినారా?

రాయులు :—(సిగ్గుచే తలవంచి, కాలి వ్రేలితో నేలవ్రాయుచు) ఇన్నిదినముల నుండీ మనల నాయాసపెట్టుచున్న శత్రువు, పిలచి పిల్లనిచ్చెదననగా తలయూపితిని.

అ :—(చిరునగవుతో) ఇది లోకప్రవృత్తికి విరుద్ధము. ఇందేదియో రహస్యమున్నది. (ఆలోచనతో) అట్టులేగాకున్న పెక్కుమారులు మనచే పరాజితుడైన రాజు మామగా మారుటేల?

రా :—నాకంతటి యూహపోలేదు. అన్నిటికిని అప్పాజి కలడన్న ధైర్యముచేతనే, నేనట్లు కబురంపితిని.

అ :—స్వార్థమునకై మానవుడెట్టి పనియైన జేయగలడు. 'ఖలునకు నిలువెల్ల విషము' అను లోకోక్తి మరచితిరా? నేనేలనో వివరింప లేకున్నాను, ఈ వార్త నన్నేలనో కలవరపరచినది.

రా :—మీయనుజ్ఞ గోరక నేనొనరించిన పనికి నన్ను క్షమింపవలయును. అన్నివిధముల నన్ను సవరింప, అప్పాజి నాయండ నుండ నాకేమి భయము?

అ :—(నవ్వుచు) పెండ్లియనినంత నెంతవానికేని సంబరమే కదా! శత్రువును మిత్రునిగా ప్రభువులు దలంచినారు! అయినను భయపడవలదు, మించిపోయినది లేదు.

రా :—(సిగ్గుతో కనుల నోరగా త్రిప్పి) ఇది ప్రమాదమే యగుచో ప్రస్తుత మూరకుండుటయే మంచిది. పెండ్లిపేరుబెట్టి పరిభవింప దలచనేమో? గజపతి!

అ :—ఈ ప్రయత్నమునకు విఘ్నము చేకూర్పవలదు. అకారణముగ భయపడితిమని గజపతి గేలిసేయును. ప్రథమముననే మాటజారితిమి; కావున కానున్నది కాకమానదు, ప్రభూ! ఆలోచనవలదు, కల్యాణమునకు తగు ప్రయత్నము లొనరింప రేపటిదినమే మనవారి కాజ్ఞాపింతును.

రా :—(తలవంచి) నా కేలనో యుత్సాహము సడలిపోయినది.

అ :—రాజా! అట్లనవలదు; వివాహమునకు విఘ్నము గూర్పవలదు.

రా :—(ఆలోచనతో, గోడవైపునకు తలత్రిప్పి) అట్లే, మన పరివారమును సిద్ధపరచుడు.

అ :—(రాయలకడకేగి, చెవిలో నేదియో చెప్పి) ఆ విషయము మాత్రము జాగ్రత్తసుమా! మరువవలదు, మున్నాటికి మరువవలదు.

రా :—(తలవంచి) అట్లే.

అ :—అదిగో నగారా మ్రోగుచున్నది. మీకు తోటలోని కేగు సమయమైనట్లున్నది ఇక నాకు సెలవు.

(ఇరువురు నిష్క్రమింతురు.)

అంకము : ౨. రంగము : ౧.

స్థానము : కటకపురి రాజాంతఃపురము నందొక గది.

సమయము : ఉదయము.

[కటకపురియం దాదిన మెచటగాంచినను కోలాహలమె. మహారాజతనయ యగు రుచీదేవి కల్యాణమునకు, దేశదేశములనుండి రాజులు, బంధుగులు, వచ్చి నిండియున్నారు. ఇంతటి సంతోషసమయమునం దేలనో గజపతి మహారాజు, అంతఃపురమునం దొక గదియం దాలోచించుచు పరుండియున్నాడు. క్రొత్త పెండ్లికూతురగు రుచీదేవి వింత సొబగుతో తండ్రికి కొలది యడుగుల దూరమున నిలచి చేతనున్న జాజిపూవుల దండను మాటిమాటికి మూర్కొనుచున్నది.]

గజపతి :—అమ్మా! అల్లారుముద్దుగ నిన్ను పెంచి పెద్దజేసి, తుదకు నేటితో వేరొకని వశమొనరించితిని — రేపటినుండియే నీవు విజయనగరమున కేగవలసియున్నది, నా కేలనో విచారముగానున్నది.

రుచీ :—(సిగ్గుతో తలవంచును)

గజ :—మాటాడవేమి తల్లీ? పుట్టినిల్లు వదలి పోవుటకు నీకెట్లున్నదో గదా!

రుచీ :—(మఱల తలవంచి, చేతనున్న జాజిపూవుల రెక్కల నొకటొకటి గిల్లివేయుచుండును.)

గజ :—అమ్మా! మాటాడవేమి? నా హృదయ మెట్లున్నదో నీకేమెరుక?

రుచీ :—(మెల్లగా)

"యాస్యత్యద్య శకుంతలేతి హృదయం
సంస్పృష్ట ముత్కంఠయా।
కంఠ స్తంభిత భాష్పవృత్తి కలుషం
చింతాజడం దర్శనం।
వైక్లబ్యం మమతావదీ దృశమహో
స్నేహా దరణ్యౌకసః।
పీడ్యంతే గృహిణః కథంను తనయా
విశ్లేష దుఃఖైర్నవైః।"

అని మహాఋషి కణ్వుడే వాపోయినట్లు మొన్నటి పాఠములోనే నేర్చుకున్నాను.

గజ:—విద్యావతి వైనందుకు, నీ పలుకులు నన్ను సంతోషపరచుచున్నవి. (చేరబిలచి, సంతసమున శిరము నిమురుచు) అందరివలె నీవు నీ యత్తింట ప్రవర్తింప వీలులేదేమో!—నేను—

రుచీ:—(తండ్రివైపుచూచి) ఏమి అట్లంటిరి? అందరవంటి దానిని నేను గానా?

గజ:—(తొట్రుపాటుతో) నా యింట బుట్టిన లక్ష్మీదేవివి నీవు. నా యింటి గౌరవమును నిలువబెట్టుటకు నీవే సమర్థురాలవు; తండ్రికన్న దగ్గరచుట్టము లోకమున గలడా?

రుచీ:—మీ పలుకులు నా కర్ణమగుట

లేదు. ఒకమాట కొకటి సంబంధమే లేదు.

గజ:—ఆలోచింపుము. నీ తండ్రి ఋణము దీర్చవలయును సుమా!

రుచీ:—ప్రతియువతియు, పుట్టినింటికిని, మెట్టినింటికిని, కీర్తి తేవలయును. తల్లి దండ్రుల ఋణము దీర్చుటకొకటే యుపాయము.

గజ:—ఆ యుపాయమేమి?

రుచీ:—(చిఱునగవుతో) అత్తింట మంచి పేరుగడించి, బ్రతికినన్ని దినములు లోకమున సుప్రతిష్ఠ నార్జించి, చిన్ననాటనుండి పెంచిన తల్లిదండ్రులకు కీర్తి సంపాదింప గల్గిన కూతురే, పితృ ఋణము మాతృ ఋణము తీర్చుకొనగల్గునది

గజ:—(లేచికూర్చుండ; పుత్రికను చేర బిలచి, మరల శిరము నిమురుచు) నీవు, పితృ ఋణము వేరువిధమున దీర్చవలయును సుమా!

రుచీ:—(ఉలికిపాటున) ఎట్లు?

గజ:—ఆలోచించుకొనుము.

రుచీ:—(దీనముగ జూచుచు) నాకేమియు తోచుటలేదు.

గజ:—ఆ మాట, అట్లుండనిమ్ము;— నిన్ను కృష్ణరాయని కొసగుట మీ యమ్మ కిష్టమేనా?

రుచీ:—(బిక్కమొగముతో) నాకెట్లు తెలియును.

గజ:—నీ తోబుట్టువుల కిష్టమేనా?

రుచీ:—(భయముతో వణకును)....

గజ:—మాటాడవేమి? వెఱ్ఱిదానివలె విలోకించెదవేమి? ....ఒక రహస్య మున్నది ... .

రుచీ:—(ఆతురతతో) ఏమి?

గజ:—ఈ సంబంధము మీ యమ్మకు గాని నీ తోబుట్టువులకుగాని ఇష్టము లేదు.

రుచీ:—(కంట నీరు గ్రమ్మ, పైట నద్దుచు, హీనస్వరముతో) ఎందుచేత?

గజ:—కృష్ణరాయడు దాసీ పుత్రుడని వారి యూహ.

రుచీ:—(మొగము చిట్లించి, పెదవు లదరుచుండ, గంభీరముగా) దాసీ పుత్రుడు రాజెట్లు కాగలడు?

గజ:—(విసుగుతో) అదియంతయు నే నెందులకు? ...

రుచీ:—(ఆలోచించుచు) మా యమ్మకు, ఇష్టములేని, "దా—సీ—పు—త్రు—న—కు," మీరెట్లు ఇన్నొనగిరి?

గజ:—(తత్తరమున) ఒకపని సాధింపవలయునని.

రుచీ:—ఏమి? ...ఒకపని సాధింపవలయుననియా?

గజ:—ఔను.

రుచీ:—(మొగమున గ్రమ్మిన స్వేదబిందువుల పైటనద్దుచు, మాటిమాటికి దిశలు పరికించుచు) దయతో నా కెఱిగింపుడు.

గజ:—పిచ్చితల్లీ! నేడైన తెలిసికొనుము. —తెలిసికొని నీ పుట్టినింటి గౌరవము నిలువ బెట్టుము—గౌరవము నిలువబెట్టి నీ తల్లిదండ్రుల ఋణము తీర్చుకొనుము.

రుచీ:—(భయముతో గడగడలాడుచు, చేతనున్న జాజిపూవుల దండను నేలకువదలి, వెఱ్ఱిదానివలె జూచుచు) ఎట్లు?

గజ:—రాయలు నాకు గర్భశత్రువు. నన్ను పెక్కుమారు లోడించి, పరిభవించిన క్రూరుడు. కరుణలేక పరుల యభ్యున్నతికి దుఃఖించు స్వార్థపరుడు.—ఎన్నియో మారులు వానిని శిక్షింపదలచితిని, కాని కోర్కె నెరవేరలేదు.—పరాభవముతో ఎట్లో

కాలము గడపుచున్నాను. నా హృదయకుహరమునం దింకను క్రోధానలము చల్లబడలేదు; నా కంటియెఱుపింకను విచ్చిపోలేదు; నా యుబికిన కండరములింకను సమసిపోలేదు; తలచినకొలది హృదయము తల్లడిలి పోవుచున్నది.--నిన్ను వానికొసగి వాని పీచమడంప దలచితిని.—ఈ వివాహముతో వాని, మనసు, మారిపోయినది. నన్నాప్తబందుగునిగా జూచుకొనుచున్నాడు. ఇది పసిబట్టిన కోడెత్రాచని, ఆకలిగొన్న ఆడుపులియని, వాడెఱుంగడు. అమ్మా! భారము నీపై నొఱగినది. ఆలసించిన అమృతమే విషమగును. రేపే నీవు విజయనగరము చేరనున్నావు, నీభర్త నీకు వశుడగునట్లు నీయోపినకొలది ప్రయత్నింపుము.—ఆనంద పారవశ్యమున, అరమోడ్పుకనులతో శయ్యపై బరుండి యుండినపుడు, ...(కంఠము సన్నగిలును, గొంతు సవరించుకొని)....పరుండి యుండినపుడు,....పరుండి యుండినపుడు....(వడిగా నొకకత్తిని పైకితీసి)....ఇదిగో కఱకు కరవాలము, దీనితో వాని శరీరమును ముక్కలు ముక్కలు గావింపవలయును,—నీ కన్నతండ్రి కడుపుమంట తగ్గింపవలయును. వెనుకాడవలదు, విచారింపవలదు; వెఱగొందవలదు, కనుల మూసికొని, మహాకాళివై కార్యము నెరవేర్పుము. ఇందులకే నిన్ను ఎల్లరు వలదనుచున్నను దాసీపుత్రునకు దాన మొనరించితిని.

రుచీ:—(తలయూపుచు, నిట్టూర్పు విడచుచు, తండ్రివంక బెదరిబెదరి చూచుచు) అంతయు విన్నాను. ఆపని నావలన కానేరదు.

గజ:—ఒకేమాట! ఒకే వాగ్దానము! ఒకే ప్రశ్న! ఒకే జవాబు!—“నాకోర్కె తీర్చెదవా? లేదా?”

రుచీ:—తీర్చెదనని కలనైన తలంపవలదు.

గజ:—(తెల్లబోయి) అంతే!

రుచీ:—లోకమునం దెచ్చటనైన ఇట్టి ఘోరకృత్య మొనరింప ఏ జనకుడైన తన తనయను ప్రోత్సహించెనా? అల్లారుముద్దుగ పెంచి, పెద్దజేసి, తుదకీరీతి గొంతుగోయ దలచిన జనకుడెందైన గలడా? గుండెరాయి యొనరించుకొని, భర్త నీరీతి హింసించిన వనిత ఏ కాలమందైన, ఏ దేశమందైన, ఏ జాతియందైన, గలదా? యుద్ధమున పరిభవింపబడి, మరల కసిదీర్చుకొనుటకు ధైర్యము లేక, ఇంటియందున్న పడతుల సాయమున పగతుర బరిమార్ప ప్రయత్నించిన రాజే చరిత్రయందును గానరాడే! ఎంతటి దారుణము! తెలుగువారు, పరమేశ్వరునికన్న పవిత్రునిగ జూచుకొనుచున్న ఆ భూనాయకుని శిరము ద్రెంచి, నీ ఋణము దీర్పవలయునా? ఇందులకా! నన్నా భూనాథునకు దాన మొసగినది?....తలచినంత మాత్రమున దేహమునందలి ప్రతి రక్తపుబొట్టు సలసల క్రాగిపోవుచున్నదే! కోమల హృదయులగు, కోమలులచేత నా నెత్తురుకూడు భుజింప జేయునది. నేను సుప్రతిష్ఠతో వెలుగొందుట నీకిష్టము లేదా? నా మొగమున కుంకుమబొట్టు నిలచియుండుట నీవు చూడలేవా?—తండ్రీ! ఆలోచించుకొనుము. ఈర్ష్యా దవానలమున కాహుతిగాక, పాలవంటి కులమునకు అపకీర్తి సమకూర్పక, నిదానింపుము; కనికరింపుము; కన్నకూతురును కసాయిపని జేయ పురిగొల్పకుము. కీర్తి శాశ్వతముగాని తనువుగాదు.

గజ:—(కన్నులెఱ్ఱజేసి, పండ్లు పటపట

కొఱుకుచు) నేను మోసపోయితిని! మోసపోయితిని! ఇంటనున్న శత్రువు నెఱుంగక, వెఱ్ఱివానివలె వేగిరపడితిని.—చాలును—నా కడుపున బుట్టి—నాయింట బెరిగి—ఇంతదనుక నాయండన నిలచియుండి—తుదకు నాకే ద్రోహ మొనరింప దలచితివి! నీకై ఇంత శ్రమయొనరించి, తుదకు, నా గొంతునకు నేనే యురి తగిలించుకొంటిని. నిన్ననో, మొన్ననో, తాళి గట్టిన వానిపై నీ కప్పుడె, ఎంతప్రేమ అంకురించినది! (నిరాశతో కనుగొనల నీరుగ్రమ్మ తలవంచును.—ఎల్లెడ నిశ్శబ్దము.)

రుచీ:—(గోడవంక మొగముత్రిప్పి, ఎఱ్ఱబడిన కనులతో, వాడిపోయిన చెక్కులతో, రేగియున్న ముంగురులతో, తలవంచి, తనలో.) ఆర్తరక్షణ పరాయణా! ఆదినారాయణా! ...ఏది దారి? ... .తండ్రి—భర్త. పుట్టిడానతోనున్న తండ్రిని మోసగించుటయా? లేక ప్రేమపూరిత హృదయుడగు భర్తను సంహరించుటయా? అబ్బా! ఎంతటి పని....ఎంతటిపని ... .తల తిరుగుచున్నది. ఏమియు తోపకున్నది.—నా ములుకులబోలు పలుకులకు నా జనకుడు నిరుత్సాహ పూరిత హృదయుడైనాడు; నిరాశతో ఒరిగిపోయినాడు. కన్నతండ్రిని కష్టముల పాల్జేసినచో నాబ్రతు కెందులకు?—భర్తను పరిభవించినచో నాబ్రతుకు వ్యర్థమే కదా?—ఇదియొక పరీక్ష—నా పూర్వజన్మ పాపఫలము ఎట్లేని ఈ సమయమునందు నా నేర్పును ప్రకటించి ఎల్లరచే మెప్పుబడయవలెను.—నేను మెప్పుబడయవలయుననిన, ఒకచో తండ్రిని సంతృప్తి పరచవలయును, వేరొకచో భర్తను బ్రతికించుకొనవలయును. ఇది పొసగుటెట్లు? భర్త జీవించియున్నచో తండ్రికి సంతృప్తి లేదు, భర్త జీవించియుండనిచో నా బ్రతుకే నిష్ఫలము. పెంచి పెద్దజేసినవాడు తండ్రి—ప్రేమించి పోషింపనున్నాడు భర్త. ఒకటి అలభ్యము, వేరొకటి అమూల్యము. (తలపైకెత్తి, మొగము చిట్లించి) ఛీ! ఛీ! 'భర్తను సంహరింపవలెను' అని నేను ఇపుడు తలచితినా? లేదు లేదు, ముమ్మాటికి అట్లు నేను తలంపలేదు. ఆపనియే నే నొనరించిన లోకము నుమ్ముదులిపిపోయదా? ... .అయ్యో! కన్నతండ్రి కడుపుమంట నేనెట్లు చూడగలను? చూచి సహించుటెట్లు? ... ఈ విషయమెట్లు పరిష్కరింపబడవలయును. వేరొకసారి, నా తండ్రిని పలుకరించెదను. (ప్రకాశముగా) నాపై నిజమగు ప్రేమయుండినచో నిట్టి దారుణకృత్య మొనరింప నన్ను బ్రోత్సహింతువా? అంతులేని అప్రతిష్ఠకు నాబ్రతుకు గురికాదా? తండ్రీ! క్షమింపుము! కన్నకూతురి కడుపున కనికరము లేక కారుచిచ్చు రగులగొట్టకుము. ఈ పని నా కొప్పగింపకుము. నీ పాదములంటెదను, ఇపు డల్లుడుగా మారిన పరరాజుపై ఇకనైన కోపము సంహరింపుము. ఏదీ, తలయెత్తి నా మొగముచూడుము; నా కనుబొమల మధ్యనున్న కుంకుమబొట్టు నేల రాలవలసినదేనా? కన్నతండ్రివి కావా? కనికరమువలదా? పాదము లంటెదను, ఈ ప్రతిజ్ఞ మరచిపొమ్ము. (పాదములపైబడును)

గజ:—(పాదములను వెనుకకు లాగికొని) చాలు చాలును, తెలసిపోయినది నిన్ను గనినందులకు, నా బ్రతుకేగాదు నా వంశమంతయు అప్రతిష్ఠ పాలైనది. నీవేల నాయింట బుట్టితివి? నీవు కడుపునందుండగా, మీ యమ్మ కేల గర్భస్రావము కలుగకపోయెను! నీ బదులు, ఏ రాయియో, రప్పయో, మీ

యంపున్నకడుపున బుట్టిన, నేను తలయెత్తి తిరిగియుందును. పాపీ! నా యీవేదన తిలకింపవేమి? నా కష్టముల లెక్కింపవేమి? నా ఋణము దీర్పవేమి? ...(పిచ్చివానివలె గది యంతయు కలయదిరుగును.)

రుచీ:—(తండ్రిని సిగాంచి, మరల నేదియో ఆలోచించి, వెఱ్ఱిగా తనలో తాను మాటాడుకొని, తుదకు ధైర్యముతో మరల తండ్రి వైపునకు తిలకించి) నాయనా! నీకోర్కె నెరవేర్చెదను. నా మానాభిమానముల నిక దిగజార్చుకొంటిని. నీ యీ వేదన చూడలేకున్నాను. నా ప్రార్థనమెల్ల నీ మ్రోల నిస్సారమైపోయినది. ఇక లాభము లేదు. నీ పలుకు నిర్వహించి నీ ఋణము దీర్చుకొందును.— కాని—ఇదియే నీ తనయను తుదిసారి కనులార చూచుకొనుము; నా ప్రాణేశ్వరుని తోబాటు నేనీలోకమును వదలక తప్పదు-- కాని—ప్రతిష్ఠ--ప్రతిష్ఠ--భగ్నమగును. ఆ మచ్చ తుడచిననూపోదు; కడగినను పోదు; (ధైర్యముతో, గొంతు సవరించుకొని బిగ్గరగా) నీకోర్కె నెరవేర్తును--నెరవేర్తును-- విజయనగరమునకు వెంట గొనిపోయెదను-- ఆ కత్తినిమ్ము--తండ్రీ! మ్రొక్కుచున్నాను- ఇదియే కడసారి వందనము--ఇదియే తుద పలుకు--ఇదియే తుట్టతుది దర్శనము--వందనములు--వందనములు, (వినయము వెల్లివిరయ చేతులు మోడ్చును).

[గజపతి పలుకనేరక నిలచిపోయెను. కత్తి నొసగెను, కన్నుల నీరుగ్రమ్మెను; రక్తము పొంగెను. తనయను తిలకించినాడు. ఆమె తండ్రివంక తలద్రిప్పినది. ఇరువురు మాటాడలేదు. బొమ్మలవలె నిలచియున్నారు. ఎల్లెడ నిశ్శబ్దము.] తెర—[సశేషము.

—చిరుమామిళ్ల శివరామకృష్ణప్రసాదు,
బి.ఏ.

కలహం

౧

శ్రీరామమూర్తి యింటికి వచ్చేసరికి కమల కూరలు బేరమాడుతోంది. బేరం పూర్తిఅయ్యేసరికి షుమారు అరగంట పట్టింది. కమల కొసరుక్రిందకూడా కొన్ని కాయలు యిచ్చి పొమ్మంటుంది. 'పిసినిదో, అరపిసినిదో, కొసరుక్రింద తీసేసుకుంటావా ఏమిటమ్మా' అని కూరలది దెబ్బలాడి, ఆఖరికి 'యీ యింటికి యింకెప్పుడూ రాకూడదమ్మా' అంటూ లేచిపోయింది. శ్రీరామమూర్తి అదంతా అయ్యేవరకూ నిలబడే వున్నాడు. కూరలు యింటిలోపెట్టి, కాళ్ళు కడుక్కొనేందుకు నీళ్ళు తెచ్చింది.

శ్రీరామమూర్తి:—కూర కొనటానికి అరగంట బేరమా? యింతసేపటిలో వెయ్యిరూపాయిల సరుకులు ఖరీదు చెయ్యొచ్చును.

కమల (కొంచెం సిగ్గుపడుతూ):—ఉన్నదిగదా అని డబ్బు ఊరికే పారేస్తామా ఏమిటి?

శ్రీరా:—అది సరే. కాని, కాలానికికూడా కొంత మూల్యం వున్నదంటావా? అరగంట బేరమాడితే ఒక్క కానీ మిగిలింది. ఆ కూరలది 'యిదెక్కడి పల్లెటూరు గబ్బిలాయిరా' అనుకుంటుంది. యికనుంచి పొరపాటున కూడా యీదారిని రాదు.

క:—కానీయిచ్చి దమ్మిడీ సరుకు పుచ్చుకుని ఊరుకోవటం నావల్లకాదు.

శ్రీరా:—యింతసేపటిలో పదిపేజీలు చదివివుండేదానివి. నిన్న దాసీతో దెబ్బలాడావు. మొన్న పాలవాడితోటీ అంతే బ్రతుకంతా యిల్లాటి చిల్లరవిషయాలకోసం నిరర్థకంగా చెల్లిపోవలసిందేనా ఏమిటి?

శ్రీరామమూర్తి రోజూ భార్యకు ఉపదేశాలు చేస్తూనేవుంటాడు. రెండోపెండ్లి. కమల కాపురానికి వచ్చి రెండు నెలలే అయింది. మొదట కొన్నాళ్ళు పెద్ద ఆడబిడ్డవుండి వంట వగైరాలుచేసేది. గాని ఆమె వెళ్ళేక కమలే స్వతంత్రంగా యిల్లు దిద్దుకుంటోంది. భర్తని సుఖపెట్టడమే ఆమె ముఖ్యోద్దేశం. అతడు చెప్పిన